

Aina aamuisin

Aina aamuisin, kun minulla ei ole mitään tekemistä, seison peilin edessä ja totean: näytän hyvältä ilman paitaa. Talven pimeydessä tehdyt vatsalihassarjat eivät ole menneet hukkaan. Vatsa on pyykkilauta ja sellaisena sen aion pitää. Paketti koossa elämän tappiin asti, siinä on motto. En anna grammaakaan periksi. Vedän sarjat kävi miten kävi. Minulla on päämäärä: kun täytän viisikymmentä, en aio olla isäpuoleni näköinen. Sen pötsistä olen jo heittänyt lyhyen epistolatekstin, joten se siitä. Ei isäpuoleni yksin edusta rappeutuvaa lajia, itse asiassa voisin tällä erätauolla lausua muutaman sanan kaikista suomalaisista vanhemmista. Tässä menee vähän aikaa, joten kipaiskaapa jääkaapilla ja pisulla nyt heti, ettei tartte kesken esitelmän kolistella tuoleja.

Mitä suomalaisille vanhemmille tapahtuu, kun lasissa on rapiat neljäkymmentä? Mitä on tuo paljon puhuttu vanhemmuus? Onko tullut korkea aika päivittää käyttöjärjestelmä? Totta on, että maailma heittelee kirkkokuorolaista, mutta se mun kaaliin ei mene, etteivät vanhemmat suostu vanhenemaan. Onko se niin vaikeeta olla naavakorva?

Puhun nyt esimerkin kautta, joka löytyy läheltä, naapurin sohvalta. Äikänmaikkakin painotti, että yksityisestä vie tie yleiseen. Sohvalla lojuu lahna, oikeelta nimeltään Jartsan isä. Sen lasissa on viisikymmentä, mut jos sitä kattoo kaukaa, se näyttää kolmevitoselta. Tässä on se kipupiste, josta mä haluaisin sen palkitun dokkarin tehdä. Kattokaa reppanaa. Korvis killuu kuin Jyrkin juontajalla, käsivarsiin se on hoitanu sarjakuvat, harvan tukkansa se on kerinny vittu ponnariks taakse, vaikka päällelaella paistaa lokinpaskojen paikoitusalue, ja aivan kun tää ei vielä säällittä tarpeeks, se on tinkiny kirpparilta nahkatakini ja telttahousut toissavuoden mallia. Lanteilla roikkuu Leatherman, jaloissa hiertää tennarit. Viisikymppinen lahna ahtautuu sinttien katiskaan, mikä vittu näitä aikuisia vaivaa?

Ja ne jutut. Lahna on niin nuorta että paha tekee. Sama mitä teknoo Jartsa huudattaa pöntöistään, niin lahna notkuu ovelle selittäään, et tosi hyvä piisi, tosi hyvä piisi. Eikö se voi tunnustaa, et sille tippuu oikeesti limahummat ja mistä tunnet sää yysstäävännnnn.

Eikä se jätä Jartsaa ja mua ikinä rauhaan, vaan tuppaa komppaamaan meidän mielipiteitä. Et joo joo, kyl kasvisyönti on jees, kettutyöissä on potkuu, eurooppalaisuus on silleen päivän sanaa, jee jee, mä olin kans kapinallinen, hyvä jätkät, ei lukio tosiaankaan ole ainoo vaihtoehto. Ponnari heiluu ja suu käy. Aina aamuisin, kun sarjat on vedetty eikä meillä oo mitään tekemistä, me mietitään, paljonko tollasesta duracellpupusta sais katukaupassa.

Mä vaistoon yleisössä herpaantumista, joo te funtsitte, et nyt pojalla virsu lipsuu kun se alkaa vetää kansakunnan linjaa Jartsan isästä, sehän on vaan yksittäistapaus. Kun oliskin! Mutta kun niitä lahnoja venyttelee vähän joka sohvalta. Jos ne ei oo näitä viiskymppisiä nuoria, niin sitte ne on näitä toisia,

arvohemmoja, tyyppejä, jotka ei oo koko elämänsä aikana miettiny yhtä kokonaista sekuntia mitään moraalivirityksiä kunnes yhtenä kauniina päivänä ne löytää arvot, luonnon ja golfin. Järjestystä ne vaihtaa, mutta yleensä noi kolme on messissä.

Kalen isä on hyvä esimerkki. Äijä joka on ryssiny viisi firmaa konkurssiin, vedättäny muijansa hermoraunioks ja kersat viiden metrin päähän, nosti nokkansa yks aamu kahvikupista ja alko et toi inhimillisyys koskettaa mua tosi syvältä, kattokaa nyt tonne ulos, tää luonto, hei me ollaan kaikki osa sitä ja mä tunnustan teille et mä oon elänyt tosi väärin, ei tää maallinen mulle loppujen lopuks niin kauheesti merkitse ja paapati paapati. Räppi pääty siihen et tuijotti kiiltosilmin parvekkeelta ulos, ja heti maanantaina se osti kuuden tonnin golfsetin ja hävis päättäjien kans lehmustoon.

Sit se vaihto ruokavalion kahdeks viikoks ja piti uuvuttavia luentoja kuiduista, ihan ku heinät ois eilen keksitty. Siit ei menny kun toiset kaks viikkoo, kun se istu muijansa kanssa lootusasennossa rivitalomötikkänsä metrikertaametrinurtsilla ja otti yhteyksiä henkiin. Henget on ok, ei siinä mitään, mut sitä mä en ymmärrä, miks sen piti kiduttaa ja syyllistää Kalea niillä jorinoilla. Se alko vetää sellasta linjaa, et Kalenkin pitäs löytää sisäinen matsku, jonka pohjalta vois tsumaila niinku ton ohuen nuorisokulttuurin läpi. Hohojaa. Z – hän torkkuu.

Jos tää esitelmä pitäs heijastaa yhdellä kalvolla, se olis: vanhemmat ei osaa vanheta arvokkaasti. Ne tunkee meidän reviirille, eikä se oo uskottavaa.

Muutama perusvinkki. Jos tukka lähtee, niin sitä voi avittaa millin sängellä, ei mitään saatanan ponnareita. Jos arvot tuntuu vaikeelta ääntää, niin kärry alle ja Seinäjoen Tangomarkkinoille. Jos tekno kuulostaa paskalta, sen voi sanoo varhaisnuorelle, ei se siitä rikki mene.

Okei, tää on tässä, mä en oo luonteeltani paasaaja.

Joskus iltaisin, kun oon vetänyt kunnon sarjat, seison peilin edessä ja otan yhteyksiä tulevaisuuteen. Jos nenältä tippuu kolme hikipisaraa viiden sekunnin sisällä, saa toivoa yhtä. Tippu. Mä toivon, et naavakorvana voisin seisoa tällä samalla paikalla ja sanoa: näytän hyvältä ilman nuoruutta.

Kari Hotakainen: Näytän hyvältä ilman paitaa (2001)